

de blive indkaldte til Krigsberedskab. Jeg kan oplyse det ved et Exempel. Hvis man f. Ex. fik Krig i Forfommeren 1880, brugte man Besætningerne fra 1876, 1877, 1878 og 1879; deraf havde Besætningerne fra 1876 og 1878 sidst haft Øvelse i 1878, altsaa var der kun gaaet 2 Aar, siden de sidst vare bleve øvede, og for de andre 2 Aargange var der kun gaaet 1 Aar. Efter Udvalgets Flertals Forslag benytter man derimod Besætningerne fra 1877, 1878 og 1879; 77 fra 80 kommer 3, og der er altsaa gaaet 3 Aar, siden de sidst vare øvede. Jeg antager, at det er saaledes. Det er i det Mindste mig undertiden overmaade vanskeligt at faae fat paa den ærede Ordførers Argumenter, uagtet jeg gjør mig Umage for at faae fat paa dem, hvor det er muligt. Den ærede Ordfører har sagt, at man ikke kunde gaa ind paa Noget, naar man ikke havde fuldgyldigt Bevis. Det er imidlertid undertiden noget vanskeligt at komme med fuldgyldigt Bevis, naar der ikke er lidt Sagkundskab til at modtage det. Der er ingen Tvivl om, at det ærede Udvalg vistnok kunde have faaet sig meddeelt de fuldstændige Kuller, der ligge til Grund for de Bemandingsreglementer, som findes i Bilagene; men jeg antager i Grunden ikke, at det ærede Flertal vilde have faaet nogen Oplysning deraf; thi jeg gjentager det, der fordres naturligvis nogen Sagkundskab til at vide, om de Poster, der saaledes staa opførte i Kullerne, ere de rigtige. Jeg ser virkelig ikke, hvad Beviser der under saadanne Omstændigheder skulde gives det ærede Flertal, medmindre man bad dem om at gjøre et Sætoget med; men de vilde da maasse komme til at lide for meget af Søjge. Jeg tror ogsaa, der var et andet Tilfælde, hvori den ærede Ordfører vilde have forstaaet mig noget bedre, hvis der havde været lidt mere Sagkundskab tilstede; det var med Hensyn til vore Reserveoverkonstabler. Jeg tror, det var ham ubekjendt, at Bagladekanoner og store pantserbrydende Kanoner ikke behøve at være Et og det Samme. Der er sagt i Lovforslaget, at man maa paaregne de saatte Underofficerer til de pantserbrydende Kanoner, og at man, siden Lovforslaget ifjor forelagdes, er kommen til den Erkjendelse, at man i en nær Fremtid vistnok maa gaa over til Bagladesystemet, ogsaa for de mindre. Derved vilde disse Kanoners Betjening blive mere sammenfat; men man har ikke saatte Underofficerer i tilstrækkelig Tal til dem, og man maa altsaa bruge Reserveoverkonstabler, naar de blive noget mere sammenfattede. Naar man benytter mere sammenfat Materiel, end man tidligere har haft, ligger det meget nær, at man forlanger nogen mere Øvelse i Fredstid. Jeg forstod overhovedet slet ikke dette om Krigstid og Fredstid. Naar den ærede Ordfører vil gjenemgaa de Skibe, der ere ubrangerede siden de sidste Bemandingsreglementer, og de Skibe, der ere komne ind, vil han se, at Forskjellen i Befalingsmandspersonellet ikke

er stort i saa Henseende. Det er for de ubrangerede Skibe 23 Officerer og for de nye tilkomne 24 Officerer. Den ærede Ordfører kan naturligvis sige, at man har beregnet noget for meget for de nye, og Ingen kan overbevise ham om, at det ikke er rigtigt; thi naar han f. Ex. ikke vil lade sig overbevise om Rigtigheden af, at man forlanger et større Befalingspersonale end tidligere, fordi man har indført Torpedoanlæg i Skibe, kan det ikke nytte ligesvem at sige, at det er nødvendigt at indsette saa og saa mange Officerer. — Jeg skal endnu blot tillade mig en Bemærkning med Hensyn til Skolerne. Man hører undertiden tale, som om det var Børn, der bleve satte ind i disse Skoler, saaledes at de ikke vare i Stand til at vælge, hvilken Vej de ville gaa, men de unge Mennesker ere dog, naar de komme ind paa Søofficersstolen, i Gjennemsnit 17 Aar. Jeg synes, det er en Alder, hvori man nok kan have nogen Forstand; men i Øvrigt vil jeg gjentage, at jeg ikke skal komme videre ind derpaa, og jeg skal ikke tage Ordet mere, thi jeg tror ikke, at en videre Diskussion i fjerneste Maade vil kunne føre til Noget.

Sagt: Den ærede Ordfører udtalte med stor Styrke. Rigsdagen skal som Repræsentant for Iffe-Sagkundskab vrage, hvad der fremstattes fra Sagkundskabens Side, og han søiede til — rigtignok ganske sagte — indtil denne har overbevist os; men den ærede Ordfører kan vistnok ikke være uvidende om, at det er aldeles umuligt at overbevise Noget, der ikke vil overbevises. Hans Udtalelser i Dag have dreiet sig saa meget om Rheden, at jeg maasse maa fremdrage en lille Anekdote om Slaget paa Rheden. Man fortæller, at Nelson, da han blev underrettet om, at Admiralen havde givet Ordre til, at han skulde trække sig ud af Slaget, ogsaa vilde have Bevis derfor; han satte da Rifferten for det blinde Die og sagde: Jeg kan ikke se noget Signal. Saaledes gjør Folk i Almindelighed, naar de ikke ville lade sig overbevise; de sætte da Rifferten for det blinde Die eller vende Ryggen til Beviserne. Naar det er Tilfældet, er det virkelig aldeles unødvendigt at komme med den Tilføjning: „indtil man er bleven overbevist“. Jeg skal derhos gjøre opmærksom paa, at der foruden det, at man skulde ville lade sig overbevise, ogsaa, som den ærede sidste Taler har berørt, maa være en anden Betingelse tilstede, nemlig den, at man har saa megen Sagkundskab, at man kan forstaa Beviset; jeg betvivler imidlertid meget, at den er tilstede i d Hensyn til mange af de Spørgsmaal, for hvilke der her fordres Bevis. Har man ikke denne Sagkundskab, er man ikke alene blind paa det ene Die, men bliver blind paa begge Dinene, og det er meget uheldigt at skulle føre Bevis for Folk, der ere blinde paa begge Dinene. Jeg kan til en vis Grad tage den ærede Ordførers egne